

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 3	1. Februar 1916	65. Aargang

Tale af Præsident Hans J. Christiansen,

holdt Søndagen den 9. Januar i Missionshuset, Korsgade 11.

—

Idet jeg staar frem for at tale til Eder og bære mit Vidnesbyrd om det sande Evangeliums Principper, beder jeg, at den Helligaand vil inspirere mig, saa at jeg maa sige, hvad der kan blive til størst Belæring og Opmuntring for alle de Tilstedeværende. Jeg vil oplæse nogle Ord fra en af Davids Salmer, vedrørende Herrens aabenbarede Befalinger. Salmisten siger:

„Herrens Lov er fuldkommen, den vederkvæger Sjælen; Herrens Vidnesbyrd er trofast, det gjør den Vankundige viis. Herrens Befalinger er rette, de glæder Hjertet; Herrens Bud er rent, det oplyser Sindet. Herrens Frygt er ren, den bestaar evindelig. Herrens Domme er Sandhed, de er allesammen retfærdige. De er kosteligere end Guld, ja, end meget fint Guld, og sødere end Honning og Honningkage. Ogsaa din Tjener bliver paamindet ved dem; naar man holder dem, da er der stor Løn." (19: 8—13.)

Disse Salmistens Ord er ypperlige, og Slutningsordene indeholder en meget vigtig Læresætning, forbunden med Guds Lov, eller Evangeliets frelsende Principper, nemlig, at hvis vi holder Herrens Befalinger, da vil vi modtage „stor Løn". Vi ser deraf, hvor nødvendigt det er, at ethvert Menneske i Verden lærer Guds hellige Lov at kjende, som Kristus har paabudt os at efterleve, saa at Menneskene kan blive delagtiggjorte i den store Løn, hvilken bliver skjænket os gjennem Kristus, som opfyldte Moselovens Fordringer og staar som en Midler mellem Gud og os. Enhver kan udfinde Guds Villie, thi Kristus siger: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skal I finde." Det er vel sandt, at Porten er snæver, og Vejen er trang, der fører til Guds

Rige, men Herren vil vise os denne Vej, hvis vi beder ham derom; vi har derfor ikke nogen Undskyldning, hvis vi ikke finder Vejen, der leder til Herlighedens Rige. Kristus sagde til det jødiske Folk i forrige Dage: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indkomme i Himmerige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himlen." Et Træ kan ikke kaldes godt, naar det ikke bærer gode Frugter.

At Kristi Lære paa ethvert Punkt er Guds Lov til Menneskene, fremgaar klart af hans Ord, som er nedskrevne af Apostelen Johannes i det 7. Kapitel fra det 16. til det 19. Vers, der lyder:

„Jesus svarede dem og sagde: min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv. Hvo, som taler af sig selv, søger sin egen Ære; men hvo, som søger hans Ære, som ham udsendte, han er sanddru, og Svig er ikke i ham."

Der kan ikke være mere end een sand Religon, og vi Sidste-Dages Hellige bevidner for al Verden, at de Principper, vi forkynder, er sande, at de er Kristi sande Evangeliums Principper. Apostelen Paulus skriver i Efeserbrevet, fjerde Kapitel, med Hensyn til den Enhed i Tro og idealistiske Higen fremad mod Fuldkommenheden, som bør karakterisere Kirkens Medlemmer, at de Hellige skulde beflitte sig paa „at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand"; thi de havde det samme fælles herlige Evighedshaab; og Apostelen fremhæver, at der er kun „een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader". Der er enten kun een sand Kristi Kirke paa Jorden eller ingen. Hvis Kristi sande Kirke findes paa Jorden for nærværende Tid, maa den nødvendigvis have de samme bemyndigede Embedsmænd, som fandtes i Kristi Kirke fordum; thi Apostelen skriver videre til Efeserne med Hensyn til dette Emne:

„Han beskikkede nogle til Apostle, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voxne Alder, at vi ikke mere skal være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Vejr, ved Menneskenes Spil, ved Træskhed og Forførelsens Kunstgreb; men at vi, Sandheden tro i Kjærlighed, skal i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Kristus."

Kristi Evangelium, det ægte, uforfalskede, som i det tredie Tiaar af forrige Aarhundrede blev gjengivet til Jorden med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser, idet Joseph Smith modtog guddommelig Fuldmagt til at forkynde og administrere det sande Kristi Evangelium, hvis Principper blev aabenbarede til ham af Kristus personlig og af hellige Engle; dette Evangelium er „Frihedens fuldkomne Lov", som Apostelen Jakob udtrykker sig; og enhver, som retter sig efter den sande Frihedsfuldkomne Lov, skal, som han siger, „vorde salig i sin Gjerning". En saadan er ikke „en glemsom Tilhører, men Gjerningens Gjører". (Jak. 1. Kap. 25 V.)

Det er af højeste Vigtighed, at Menneskene lærer at kjende den

eneste sande Gud og Jesus Kristus, som han udsendte til en Frelser for Menneskene. Kristus vidner derom i sin ypperstepræstelige Bøn, saakaldet, som vi læser i Joh. Ev. 17. Kap., hvor han tiltaler Faderen i følgende Ord: „Men dette er det evige Liv, at de kjender Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesus Kristus.“ Mange Mænd har givet deres Liv for deres Vidnesbyrds Skyld angaaende den sande Religions Principper eller, med andre Ord, Kristi sande og frelsende Evangeliums Principper. Verden ønsker at gjøre sin egen Villie, ikke Guds, og derfor kan de Ulydige ikke fordrage Evangeliets eneste sande Lære og Saliggjørelsens Plan, som er aabenbaret til os fra Gud; men, som vi læser i Ap. Gj. 4. Kap., 12. V., „der er ikke noget andet Navn under Himmelen, givet iblandt Mennesker“, ved hvilket vi kan blive frelste, end Jesu Kristi Navn, og ikke nogen anden Maade at blive frelst paa end den, han anviste os, der satte os et Exempel i alle Ting at følge; og det er absolut nødvendigt, at Menneskene adlyder Kristi Evangeliums Bud i alle Enkeltheder, thi ellers kan de umulig blive frelste.

Jeg bevidner for Eder, at enhver, som har Mod og Dristighed til at prøve Kristi Lære og rette sig derefter, vil modtage „det evige Liv“ som Løn. Kun ved, at vi i vort personlige Liv er i fuld Harmoni med Kristi Evangeliums Principper, og uden mindste Afvigelse retter os efter dem, kan vi føle os fuldkommen lykkelige og forvente at opnaa Frelse i Guds Rige. Kun ved at tjene Herren kan vi blive velsignede af ham. Det er i Dag min 68 aarige Fødselsdag, og det er med dyb Taknemlighed i mit Hjerte til Herren, at jeg i Dag kan bevidne for Alle, at dette Værk, som bliver forhaanet af saa mange, er Guds Frelserværk, der er oprettet i disse de sidste Dage, i Overensstemmelse med Profeternes og Kristi eget Vidnesbyrd, at Evangeliets Gaver og Kræfter skulde blive gjengivne førend Kristi anden Tilkommelse og tildeles Alle, som vilde tro og adlyde Evangeliets Bud. Jeg kan bevidne for Alle, at Evangeliet er gjengivet, at Præstedømmets Fuldmagt er gjengivet, og at Kristi Kirke er gjenoprettet paa Jorden for i Henhold til Guds aabenbarede Ord aldrig mere at blive tilintetgjort. Det er med stor Fryd i mit Hjerte, at jeg bærer dette Vidnesbyrd. Jeg har nu tilhørt Kirken i 44 Aar, og som min Kundskab og Erfaring er forøget, er min Tro paa Evangeliets Principper, som de bliver forkyndte af de Sidste-Dages Hellige, styrket; og jeg fryder og glæder mig inderlig ved Sandheden, som jeg har modtaget, og ved det gjengivne Evangeliums mange ypperlige Gaver, som jeg af Guds Naade er bleven delagtiggjort i, og ved det lyse og herlige Evighedshaab, som Herren har givet mig. Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd til Alle om, at Gud, vor himmelske Fader, er en personlig Gud i samme Forstand, som Kristus er en personlig Frelser, en legemlig Personlighed, der kan se, høre og føle paa samme Maade, som Kristus baade før og efter sin Opstandelse kunde det, og paa samme Maade, som Menneskene kan det. Vor himmelske Fader er lige saa lidt allestedsnærværende i Person, som Kristus er det; men han er allestedsnærværende ved sin Aand, den aandelige Indflydelse, som udgaar fra

Faderen og Sønnen og fra Talsmanden den Helligaand. Faderen og Sønnen er legemlige Væsener, men Helligaanden har ikke noget kjødeligt Legeme, men er, som Guds Aabenbaringer belærer os om, en aandelig Personlighed, en Væsensejendommelighed ved den tredie Person i Guddommen, der er betegnet i selve Navnet „den Helligaand". Men „Talsmanden den Helligaand" er i Henhold til Herrens aabenbarede Ord en Person lige saa vel som Faderen og Sønnen. Derfor bliver den Helligaand ogsaa af Jesus Kristus kaldt „Talsmanden". Vi læser flere Steder i Skriften, hvorledes Gud aabenbarede sig til visse af sine Tjenere og talte med dem, ligesom en Mand taler med sin Næste, omend de ofte næppe kunde taale hans Herlighed. Da Jøderne i deres Vantro sagde til Jesus: „Vis os Faderen", sagde han til dem: „Den, som har set mig, har set Faderen." Kristi sande Evangelium belærer os om, at disse bibelske Lærdomme skal forstaas, som de er skrevne, i ligefrem Betydning. Dette er sand og fornuftig Religion. Men Gud er allestedsnærværende ved sin Aand. Han fylder Universet med sin Almagtskraft, idet hans Aand er udgydt i hele Universet. Derfor hedder det ogsaa i det 139. Vers af Davids Salmer:

„Hvor skal jeg gaa hen fra din Aand, og hvor skal jeg fly fra dit Ansigt? Farer jeg op til Himmelen, da er Du der, og reder jeg Seng i Underverdenen, da er Du der; vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, vilde jeg bo ved det yderste Hav, saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din højre holde mig fast."

Fremdeles:

„Herre, Du ransager og kjender mig; hvad enten jeg sidder eller opstaar, da veed Du det; Du forstaar min Tanke langtfra. Du omgiver min Sti og mit Leje; Du kjender grant alle mine Veje. Der er ikke et Ord paa min Tunge, uden at Du, o Herre, veed det altsammen."

Og Apostelen Paulus udbryder i følgende Ord:

„O Rigdoms Dyb baade paa Guds Visdom og Kundskab! Hvor uransagelige er hans Domme, og hans Veje usporlige!"

Med Hensyn til Evangeliets første Principper spørger jeg: Er der noget forkert i, at vi „Mormoner", som Verden behager at kalde os, har den samme Tro som de første Kristne, og at vi tror, at det er absolut nødvendigt, at Menneskene omvender sig af deres ganske Hjerte, Sjæl og Sind til Herren? Er der noget forkert i, at vi bliver døbte paa nøjagtig den samme Maade som de første Kristne, eller at vi kommer i Besiddelse af den Helligaand nøjagtig paa samme Maade som Fortidens Hellige — den eneste Maade, paa hvilken vi kan modtage den Helligaands Kraft? Hvis der ikke er noget forkert deri, men det derimod er absolut rigtigt, saa gjør som vi, I, som ikke er Medlemmer af Kirken; thi saa bliver det nødvendigt for alle Mennesker at adlyde Kristi Evangeliums Befalinger, lige som vi har gjort det. Er der da noget forkert i, at vi søger at føre vildledte Mennesker hen til Gud og delagtiggjøre dem i Evangeliets Naadegaver i Jesu Kristi, vor Frelsers, Navn?

Der er disse ydre og indre Tegn forbundne med Evangeliet, som vi belæres saa meget om i de hellige Skrifter.

Evangelisten Markus omtaler disse evangeliske Kjendetegn i Forbindelse med hans Beretning om de Befalinger, vor Frelser Jesus Kristus gav sine Apostle umiddelbart før hans Himmelfart. Han skriver:

„Og han sagde til dem: Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skal følge dem, som tror: I mit Navn skal de uddrive onde Aander; de skal tale med nye Tunger; de skal tage paa Slanger, og dersom de drikker nogen Gift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skal de lægge deres Hænder, og de skal helbredes." (Mark. 16 : 15—19.)

Apostelen Paulus skriver:

„Men Aandens Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi een gives Visdoms Tale formedelst Aanden; en anden Kundskabs Tale ved den samme Aand; en anden Tro ved den samme Aand; en anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en anden Kraft til Undergjerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Aander; en anden adskillige Tungemaal; en anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker kraftig den ene og samme Aand, som uddeler til enhver især, eftersom han vil." (Rom. 12 : 7—12.)

Jeg vil specielt nævne enkelte af de ydre Tegn, som er forbundne med det sande Evangelium og Kjendetegn paa det sande Kristi Evangeliums Tilstedeværelse. Daab i Vand til Syndernes Forladelse er et symbolsk Tegn paa den medfølgende Naadegave, og Menneskene kunde ikke faa deres Synder forladte, undtagen de blev døbte i Vand paa den Maade, som Kristus har anordnet, i Overensstemmelse med Saliggjørelsens Principper. Haandspaalæggelsen for den Helligaands Gave er ligeledes et ydre Tegn paa den med Ordinancen forbundne store Naadegave; og saaledes er Evangeliets forskjellige Ordinancer, som er anordnede af Jesus Kristus, symbolske Tegn paa de medfølgende Naadegaver; og vi kan ikke modtage en eneste af disse evige Naadegaver, undtagen vi modtager de anordnede evangeliske Ordinancer.

Salvelse af de Syge med Olie i Jesu Kristi Navn er en anden evangelisk Ordinance, der maa udføres, for at de Syge, der ikke af Herren er bestemte til at dø, af Guds Naade kan blive helbredede. Salvelsen er altsaa et ydre Tegn paa den med Ordinancen forbundne Naadegave: de Syges Helbredelse; og saaledes maa enhver af Evangeliets Ordinancer udføres paa en vis bestemt Maade, i Overensstemmelse med Evangeliets Bud. Med Hensyn til Salvelse af de Syge læser vi exempelvis i Jakobs Brev, 5. Kap., 14. og 15. Vers:

„Er nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skal bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. Og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal oprejse ham."

Der er kun faa blandt de Rige i Verden, som vil annamme Evangeliet, men Evangeliets frelsende Budskab modtages mere beredvilligt af de Fattige, hvorfor det kan siges med Sandhed i vore Dage ligesom paa

Kristi Tid, at „Evangeliet prædikes for de Fattige"; og netop dette er et af Kjendetegnene paa, at Evangeliet er sandt, hvilket Kristus selv nævnede til Døberen Johannes' Disciple, da de var sendte til ham fra Johannes, der var i Fængsel og ikke selv kunde spørge ham. Vor Frelser selv var, som vi alle veed, personlig meget fattig, da han var paa Jorden; det hedder jo i Skriften, at han ikke ejede det, hvortil han kunde hælde sit Hoved. Digteren skriver smukt desangaaende i en Julesalme, idet han i Tankerne tiltaler Kristus og siger: „Fattig Du gjorde Dig med Flid; rige blev vi til evig Tid; o Gud ske Lov!"

Jeg har denne Aftenstund fremholdt for Eder, hvorfor jeg tror de Lærdomme, som de Sidste-Dages Hellige forkynder. En anden Gang vil vi beskue Evangeliets frelsende Sandheder med særligt Henblik til de herlige Naadegaver, som de Lydige modtager fra Herren, og jeg vil fremholde for Eder, hvorfor jeg elsker Kristi, vor Forløsers frelsende Evangelium.

At Herren vil velsigne sine Hellige med Evangeliets rige Velsignelser, og alle de Oprigtige i Verden, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn.

Jorden som Opholdssted for Menneskene.

(Frit efter »Juvenile Instructor« for den 15. December 1866.)

Mange Folk betragter Jorden som en „Jammerdal" og som et Sted, hvor der paa Grund af den store Ugudelighed, som hersker i Verden, og Verdens Fordærvelse i det Hele taget, ikke er ønskeligt for Menneskene at leve. Derimod fremstilles Himlen, i Modsætning til Jorden, som et saare herligt, yndigt og behageligt Sted, og man begrunder ikke, hvorfor det ene Sted er saa meget bedre end det andet. Det er rigtigt, at vi priser Himmelen, men i høj Grad uforstandigt at betragte Jorden som een stor Jammerdal. Jorden er ikke saa ubehagelig at bebo, som manges Ytringer kunde synes at antyde; men det er Menneskenes Mangel paa Kjærlighed og deres Ryggesløshed, som bringer Forbandelsen over Jorden; og vi er ikke berettigede til at lægge mere ind i Ordet „Forbandelse", end Omstændighederne retfærdiggjør; thi vel sagde Herren til Adam efter Syndefaldet, at Jorden skulde være forbandet for hans Skyld, og at den skulde frembringe „Torne og Tidsler", men han sagde ikke, at den kun skulde frembringe slige Planter, der exempelvis symboliserede alt det ubehagelige, der var forbundet med Menneskelivet paa Jorden. Bortset fra disse ubehagelige Fremtoninger paa Jorden, af hvilke vi vil indrømme, der findes mange, er Jorden i Virkeligheden en meget ønskelig Klode at bebo. Jorden selv „adlyder" Lovene, som dens store Skaber har givet den. Kristus sagde til Profeten Joseph Smith:

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, Jorden efterkommer et celestialt Riges Lov; thi den opfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort; ja, uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igjen og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de Retfærdige skal arve den." (Pagt. B. 88 : 25, 26.)

Jorden frembringer alt, hvad Menneskene behøver for at leve. Det er meget forkert af Menneskene at tale om en „forbandet" Jord, naar det er en Kjendsgjerning, at hver en Plet paa Jorden vilde være velsignet, hvis ikke Menneskenes Synder forhindrede dette. Herren har skabt Jorden og lader den frembringe umaadelige Værdier til Menneskenes Underhold; og vi burde elske Jorden og virke af al vor Kraft henimod „Forbandelsernes" Borttagelse i Stedet for at betragte Jorden som en Syndens Jammerdal, som vi kun nødtvungne lever i, til Herren kalder os til en „bedre Verden". Det er udelukkende Menneskenes Synd, som er Skyld i, at Jorden saa ofte frembringer „Torne og Tidsler" i Stedet for, hvad der kan være Menneskene til Næring og Gavn; at Klimatforholdene og Jordforholdene ofte er af en meget ubehagelig i Stedet for en behagelig Natur; at der hersker saa megen Ufred i Verden i Stedet for Fred, og at Menneskene møder saa megen Modstand, endogsaa fra Dyreverdenes Side, idet Ørkener og Skove i mange Egne er opfyldte af vilde Dyr og giftige Slanger.

Da Jorden først var skabt eller, med andre Ord, organiseret fra Elementerne, og da de første Mennesker var satte paa Jorden, var alting herligt og skjønt. Den hele Jord var et Fredsrige, og den frembragte Frugt i stor Overflødighed. Men Menneskene begyndte snart at lytte til Djævelens forføreriske Ord og brød Guds Love; og de Onder, som nu er saa almindelige i Verden, begyndte at gjøre sig gjældende. Da Menneskene begyndte at lyve, stjæle, sværge, skjændes, hade hinanden og myrde, bortveg Kjærlighedens og Fredens Aand, og Fjendskab gjorde sig ikke alene gjældende mellem Mennesker, men mellem Dyr og Fugle. Jordskjælv og vulkanske Fremhævninger i Jordens Masse fandt Sted, og det flade Land blev mange Steder omskabt til Bjerge og Dale. Verdenshavene delte sig, og store Forandringer fandt Sted paa Jordens Overflade i Forbindelse med de vulkanske Hævninger og Sænkninger. Alle disse mange Jordforstyrrelser var en Følge af Menneskenes Synder og var indirekte foraarsaget af samme, idet en retfærdig Guds Straffedomme kom over Jorden. Menneskenes Synder foraarsagede, at Freden og Lyksaligheden bortveg fra Menneskelivet, ikke alene paa det Aandeliges Omraade, men i høj Grad i hele den fysiske Verden. Store Forstyrrelser fandt Sted i Temperaturforholdene. I Stedet for de behagelige tempererede Paradistilstande paa Jordens Overflade gjorde dels Solens brændende Hede og dels Vinterens dødbringende Kulde sig gjældende i hele Naturen, og Jordlivet blev i mange Henseender noget helt modsat af en Lyksalighedens Tilstand.

De Menneskeslægter, som det efter Syndefaldet har været forundt at lytte til Guds Stemme, til Engles Røst; som det har været forundt at blive bekjendt med Kristi Evangeliums hellige Bud; som det har været forundt at slutte hellige Pagter med Gud, vor himmelske Fader, i Jesu Kristi Navn, og som det har været forundt at blive delagtiggjort i den Helligaands Kraft samt i alle de herlige aandelige og tillige timelige Velsignelser, som vi kan modtage fra den almægtige Gud, vor naadefulde Fader, kan i Sandhed prise sig lykkelige; thi om vi end skal lide en kort Stund i dette Jordeliv og gjennemgaa mange Besværligheder, saa kan vi dog modtage

mangfoldige himmelske Glæder ogsaa i dette Jordeliv, og det evige Liv er os sikret. Vi er skabte for at nyde Glæde; men Glæden er betinget af, at Menneskene adlyder Guds Befalinger.

Herren har igjen aabenbaret sig fra de høje Himle. Vor Frelser har aabenbaret sig til Profeten Joseph Smith. Hellige Engle har været sendt til ham og andre; Jesu Kristi, vor Forløsers Evangelium er gjengivet til Jorden med alle de herlige Gaver, Kræfter og Velsignelser, som tilhører det, og vi, som er blevne delagtiggjorte i Evangeliets Gaver, har stor Grund til at glæde og fryde os hver Dag, vi lever. Herren har velsignet os i høj Grad, og han vil velsigne os i de kommende Dage; thi vi modtog den Helligaand, da vi blev døbte; den vil inspirere og trøste os og skjænke os aandelig Kraft hver Dag, vi lever; og Gud, vor himmelske Fader, vil delagtiggjøre os i alle Evangeliets Gaver i Jesu Kristi vor Frelsers Navn. Hvor lykkelige burde vi ikke være, vi, som er blevne bekjendte med Sandhedens Evangelium og er blevne delagtiggjorte i dets Ordinancer gjennem hans bemyndigede Præstedømme! Hvis Menneskene vil gjøre Guds Villie og ikke lade sig forføre af den Ondes Fristelser, vil Jorden snart igjen blive et Paradis, som den var i Tidernes Morgen; og den skal modtage sin paradisiske Herlighed, naar vor Frelser kommer fra det Høje for at oprette sit Tusindaarsrige paa Jorden, som de hellige Apostle og Profeter har forudforkyndt.

Det er ikke rigtigt af os altid at se paa det triste i Livet og ikke beskue og glæde os ved Livets Lysside. Vi er ikke i Harmoni med „Virkeligheden" eller med „Sandheden", naar vi gjør det; og vi glæder os ikke ved Livet, som Herren har befalet os. Hvis vi klynger os nær til Herren, vil han glæde vore Hjerter, oplyse vor Forstand og styrke os baade paa Aand og Legeme; thi der er Kraft, evig Kraft, i Jesu Kristi vor Frelsers Evangelium, og Herren baade kan og vil velsigne os, dersom vi er fast besluttede paa at tjene ham og opfylde vore Pligter som Sidste-Dages Hellige efter bedste Evne.

Det er ikke nødvendigt, at vi altid beskuer Tornene og Tidslerne eller græmmer os over Livets Gjenvordigheder. Der er herlige Træer og herlige Frugter at beskue, og ikke alene at beskue, men ogsaa at nyde. Der er yndige og duftende Blomster at beskue, Blomster, der her i Jordens lave Zoner vidner om Guds Kjærlighed og Alfuldkommenhed og vidner om en naadefuld Fader, som elsker sine Børn og vil delagtiggjøre dem i Livets Velsignelser, ikke alene i den næste Verden, men tillige i denne. Lad os ikke glemme dette! Kristi Evangelium er ikke alene beregnet paa at frelse os i den næste Verden, men ogsaa i denne. Kjærlighedens og Fredens Aand fylder alle sande Helliges Hjerter, og de er venlige overfor alle Mennesker. Kun overfor Synden stiller de sig ikke venlige.

Det er en stor Vildfarelse, som flere Kirkesamfund saa vel som flere hedenske Folk svæver i og har fremsat som Trosdogme, at Jorden er „forbandet" i den Grad, at alt det jordiske hører Djævelens og de onde Aanders Rige til. En saadan Lære kan aldeles ikke forliges med

Herrens Forjættelser til Israels tolv Stammer om, at de skulde modtage Kanaans Land til evig Arv og Eje; eller Kristi Forjættelser til Nutidens Hellige om, at de skal modtage evige Arvelodder; eller vor Forløsers Forjættelser om, at „de Sagtmodige skal arve Jorden".

Den saa ofte fremsatte Lære, at Jorden er saa syndbesmittet, at ingen sande Glæder kan opnaas paa den, er grundfalsk.

Tirsdag den 1. Februar 1916.

„Lydighed er bedre end Offer".

(1. Sam. 15 : 22.)

Disse Profeten Samuels bekjendte Ord til Kong Saul indeholder, naar de forstaas paa rette Maade, et vigtigt evangelisk Princip og derfor en dyb Livsfilosofi. Lydighedsprincippet er af saa overordentlig stor Vigtighed, at det endog er bleven kaldt „Himlens første Lov". Mose Lov anordnede aarlige Ofringer, der skulde ophøre, naar Kristus bragte det store, evigt virkende Sonoffer ved at hengive sig selv for os paa Korset; og Lydighedsprincippet er et fundamentalt, evigt Princip. Det gjælder bestandigt, og den Gud, som i den gamle Pagts Dage gav Israeliterne Befalinger til at bringe forskjellige bestemte Ofringer, havde ogsaa Ret til at fordre at blive adlydt, naar han paabød, at Ofringerne efter Kristi Forsoningsdød skulde ophøre. Kristus siger om Farisæerne, at de var saa overordentlig nøjeregnende med at betale Tiende af „Mynte, Dild og Kommen", men de forsømte at rette sig efter de vigtigere Ting i Loven, som viste hen til ham som Verdens Frelser, hvis Ord de skulde adlyde.

Vi maa forøvrigt lægge Mærke til, at da Profeten Samuel udtalte ovenstaaende Ord til Kong Saul, havde denne modtaget Ordre til at nedhugge det Kvæg, som han foregav at have sparet for at „ofre" det til Herren. Den vigtigste af de tvende Pligter, „Lydighedspligt" og „Offerpligt", vilde have været overtraadt, hvis Kvæget virkelig var blevet ofret; og Ofret kunde altsaa ikke være blevet antaget af Herren. Hvis Saul ikke havde faaet Befaling til at dræbe Kvæget, vilde Profeten ikke have irettesat Kongen, men ved at lade den ugudelige Amalekiterkonge og Kvæget leve tvertimod Herrens Befaling havde han paadraget sig Herrens Vrede. Vi forstaar nemlig, at Amalekiterne og andre af Israeliternes Modstandere var meget ugudelige og umoralske Folk, der begik, hvad der efter Moseloven blev betegnet som „Dødsynder", og derfor fik Israeliterne Befaling til at udrydde disse ugudelige Folkefærd.

Profeten Samuel ønskede at lade Saul forstaa, at det først og fremmest var nødvendigt at holde de „store Bud" i Loven, saasom „Lydighedsprincippet", hvad enten han personlig var tilbøjelig til at

spare Kvæg til at ofre eller ikke, og Profeten Samuels Ord indeholder en vigtig Lektie, som vi alle bør lære. Vi kan have Lyst til at gjøre det og det, tænke, at det og det vil være det bedste, men naar Herren har givet os sit klare Ord, ligesom Saul havde modtaget det, saa er vi meget uforstandige, hvis vi ikke adlyder det. I vore Dage har Herren aabenbaret sit tydelige Ord med Hensyn til, hvad Menneskene skal gjøre for at blive salige. Vor himmelske Fader selv og Jesus Kristus har personlig aabenbaret sig til Joseph Smith og sendt hellige Engle til ham og andre sammen med ham og givet ham og andre med ham Præstedømmets Fuldmagt. En hel ny Bibel, der indeholder Oldtidsamerikanernes hellige Skrifter — det vil sige et vist Udvalg af dem — er overgivet Verden gjennem Profeten Joseph Smiths Oversættelse af Grundtexten ved Hjælp af det hellige Redskab „Urim og Thummim", om hvilket vi læser i Skriften, at det blev anvendt af den jødiske Ypperstepræst i den gamle Pagts Tid. Da Menneskene har Lejlighed til at læse Bibelens Ord og Mormons Bogs Ord, der fremsætter Kristi Evangeliums Lærdomme og Saliggjørelsens Plan, og da Guds bemyndigede Præstedømme er paa Jorden til at forklare Evangeliets sande Principper for Menneskene, saa er de tilvisse meget uvise, hvis de ikke undersøger Evangeliets Lærdomme og adlyder Guds Befalinger, der er givne til Menneskene i vor Tid og bliver dem forkyndte af hans bemyndigede Tjenere; thi hvorvel Menneskene i vore Dage, ligesom Saul i hine Dage, har mange Undskyldninger for ikke at adlyde Guds Befalinger, saa vil dog ingen af disse Undskyldninger blive godkjendte af Gud.

Kristus bebrejdede Farisæerne, at de afsiede Myggen, men nedslugte Kamelen; den samme Fejl gjør mange saakaldte Kristne sig skyldige i i vore Dage. Som Skriften lærer, kan Djævelen fremstille sig under mange Skikkelser. Han kan fremstille sig som en Lysets Engel og friste Menneskene til at overtræde Dydens og Moralens Love under Paaskud af, at de er skabte til „at nyde Livet". Han kan ogsaa fremstille sig som den strenge „Rettroende", der fordømmer Ting, der i og for sig ikke behøver at være syndige, men maaske snarere er passende, forstandige og dydige, medens de, som under „Rettroenhedens Kaabe" slutter sig til ham, ikke tager i Betænkning at „sluge Kamelen" ved ikke at tro Evangeliet og ikke tage Hensyn til Kristi Befalinger om, hvorledes Evangeliets Ordinancer skal udføres, men drister sig til at udføre dem paa en helt anden Maade.

Ligesom „Lydighed er bedre end Offer", saaledes finder ogsaa, som Jesus udtrykte sig, Herren „mere Behag i Barmhjertighed end i Offer". (Mat. 9, 13.) Farisæerne fandt Fejl ved Jesus, fordi han og hans Disciple spiste sammen med „Toldere og Syndere". Tolderen Levi (Apostelen Mathæus) havde nemlig gjort et stort Gjæstebud for Frelseren i sit Hus (Luk. 5, 29), og Farisæerne forargedes over, at Kristus og hans Apostle havde siddet tilbords med ham og med de øvrige Toldere, som var tilstede ved Gjæstebudet. Men Jesus sagde til dem: „De Karske har ikke Læge behov, men de, som lide ilde". (31. V.)

Dette Herrens Svar var en slem Stikpille til dem. De var saa „hellige" og „rettroende" i deres egne Tanker, at de ikke vilde tillade de sultne Disciple at plukke Ax og spise Axkjærner paa Sabbatsdagen, og heller ikke vilde de tillade Jesus og hans Apostle at spise sig mætte i „Tolderes og Synderes" Huse; og det er forstaaeligt nok, at hvis vor Frelser og hans Apostle skulde have rettet sig efter de skinhellige Farisæeres Udlægning af Moseloven, vilde de simpelthen have sultet ihjel! Og Jesus henstillede til dem at overveje, at ligesom Herren har mere Behag i Lydighed end i Offer, saaledes har han ogsaa „mere Behag i Barmhjertighed end i Offer". At vi er pedantisk nøjagtige med Hensyn til Udførelsen af ydre kirkelige Handlinger, kan ikke gavne os meget, dersom vi ikke adlyder de „vigtigere Bud i Loven" — Hovedbefalingerne, der er indeholdte i, og udspringer fra, Kjærlighedsbudet, som Frelseren repeterede i følgende Ord: „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, og din Næste som Dig selv."

„Aanden levendegjør, men Bogstaven ihjelslaar", og af denne Grund maa „Lovens" ydre Handlinger og de forskjellige kirkelige Ceremonier være et sandt Udtryk for Aandslivet; og de anordnede Ceremonier maa udføres i Overensstemmelse med Aandslivets Fordringer. Aandløse Ceremonier er en Modbydelighed i Guds Øjne i vore Dage saa vel som i de Dage, da Israeliterne existerede som Nation og udførte Moselovens Anordninger.

„Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" er i nærværende Tidsalder det største Exempel paa, hvor store Velsignelser Menneskene kan modtage ved at adlyde Guds Bud og Befalinger „i Aand og Sandhed"; først derved kommer Evangeliets Ordinancer og alle ydre Ceremonier til Nytte som Udtryk for Aandslivet og som ydre Midler, gjennem hvilke vi bliver delagtiggjorte i det evige Livs Gaver, Kræfter og Velsignelser.

Niels F. Green.

Søsterforeningen roses for det udmærkede Arbejde, den udfører.

Præsidentinden over de kvindelige Hjælpeforeninger i Europa har tilstillet os følgende Brev, som det sikkert vil glæde Præsidentskaberne over de kvindelige Hjælpeforeninger i den skandinaviske Mission og alle deres trofaste Medhjælpere at læse. Samtidig sender hendes Mand, Præsident Hyrum M. Smith, en Hilsen til alle de Hellige.

Den europæiske Missions Kontor, 295 Edge Lane,
Liverpool, England. Den 17. Jan. 1916.

Præsident H. J. Christiansen.

Kjære Broder!

Deres udmærkede Rapport over den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed i den skandinaviske Mission er lige modtaget. Jeg takker Dem særdeles meget for Rapporten. Vil De venligst bringe min hjerteligste Hilsen til alle de kjære Søstre og lykønske dem fra mig paa

Grund af det udmærkede Arbejde, de udfører. Maa Herren vedblivende velsigne Søstrene i deres ædle Gjerning og give dem Glæde og Tilfredshed i deres Arbejde. Præsident Smith forener sig med mig i at sende en hjertelig Hilsen til Alle, bedende for alle Søskendes Velfærd.

Deres meget forbundne
Ida B. Smith.

Evangeliet prædikes paa forskjellig Vis.

Vi giver følgende Uddrag af et Brev til Missionspræsidenten fra Ældste Arnold H. Schulthess, Redaktør af „Salt Lake City Beobachter", de tyske Helliges Ugeblad. Ældste Schulthess var tidligere Præsident over den tysk-sweizigske Mission:

„Jeg takker Dem meget for de venlige Ord vedrørende mig, som De udtalte til vore kjære Hellige i Hamborg. (Præsident Christiansen var i Juli 1914 paa Besøg i Hamborg, og hans Ord faldt aabenbart paa mere end een Maade i god Jord.) Jeg ønsker kun, at jeg kunde have været i Hamborg sammen med Dem, skjøndt jeg maa sige, at saa længe jeg har Lejlighed til at prædike Evangeliet til nogle Tusinder Mennesker hver Dag paa Tempelgrundene, hvilket var Tilfældet sidste Sommer, idet Panama-Pacifik Udstillingerne førte mange Tusinder Turister gjennem Utah — jeg siger, at saa længe jeg kan have slig Lejlighed, nærer jeg intet Ønske om at rejse bort herfra. Jeg havde Opsynet med de fri Orgel Recitaler sidste Sommer, og fra 2000 til 4000 Turister besøgte Tabernaklet hver Dag. Min Gjerning var meget glædebringende.

De fire kirkelige Ugeblade (det tyske, det hollandske, det svenske og vor egen „Bikube") er i „Live", og det er omtrent Alt, hvad jeg kan sige om disse paa fremmede Sprog udgivne Blade.

„Jeg er ikke religiøs"!

Af Rulon S. Wells.

(Oversat af „Bikuben".)

Det er meget beklagelsesværdigt, at nogle af vore unge Mennesker tillader sig at fremkomme med saadanne tankeløse og ufornuftige Udtryk som disse: „Jeg er ikke religiøs", eller „jeg har ingen Anlæg for Religion". Saadanne Udtalelser forraader en Uvidenhed om Betydningen af Ordet „Religion", som er aldeles uundskyldelig blandt Børn af Sidste-Dages Hellige. Det er højst sandsynligt, at de, som udtrykker sig paa en saa respektløs Maade, er hildede i den meget almindelige Mistydning af dette Ord og ikke tænker paa, hvad sand Religion er. De tror maaske, at det at være religiøs betyder at lægge Ansigtet i alvorlige Folder, at bede lange Bønner med Øjnene hævede mod Him-

melen og aldrig at tage Del i nogen Morskab eller lade et Smil oplyse deres Ansigter. For dem betyder det maaske at gaa til Forsamlinger og lytte til lange, trættende Prædikener.

Nogle Mennesker vil maaske blive meget forbavsede ved at opdage, at de, uagtet de udfører alle disse Ting og indretter deres Opførsel i nøje Overensstemmelse med denne Opfattelse af Religionen, alligevel ikke er religiøse. En Mand kan gaa med et meget langt Ansigt og se meget gudfrygtig ud og dog ikke være religiøs; en ung Dame kan bede lange Bønner og aldrig forsømme et Møde og dog ikke være religiøs. Et Menneske kan gjøre alle disse Ting og dog være en Slyngel af værste Slags.

Et skinhelligt Udtryk og Fremsigelsen af lange Bønner — det er ikke ensbetydende med at være religiøs. At holde lange, salvelsesfulde Prædikener og vende Ansigtet mod Himmelen — det er ikke en religiøs Handling. Mange af dem, som siges at forkynde Herrens Ord, gjør alle disse Ting, men vil dog uden Blusel bære falske Vidnesbyrd om deres Næste. Saadanne Mænd er ikke religiøse Mennesker, men Hyklere. Enhver Dyd har sin tilsvarende Udyd eller Synd, og maaske Hykleriet er beslægtet med Religiøsitet paa samme Maade som Vellyst med Kjærlighed, Gjerrighed med Sparsommelighed — men nej! de er ikke saa nær beslægtede — Hykleri er selve Modsætningen — det stik modsatte af Religiøsitet. Uagtet det ene ofte tages for det andet, er de dog ikke mere lig hinanden, end Ulven er lig Lammet. Hykleri er i Virkeligheden Ulven klædt i Faareskindet; udenpaa ligner den Lammet, men indvendig er den en rivende Ulv.

Hvad er da den virkelige Betydning af Ordet „Religion"? Og hvad er den egentlige Mening med det Udtryk: „Jeg er ikke religiøs"?

Ingen bedre Forklaring findes angaaende, hvad sand Religiøsitet og Gudsdyrkelse er, end den følgende fra Bibelen, Jakobs Brev 1 : 27:

„En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er dette, at besøge Faderløse og Enker i deres Trængsel, at holde sig selv uplettet af Verden."

Fra disse Ord lære vi, hvori en virkelig religiøs Handling bestaar, nemlig i at besøge dem, som er i Nød, og afhjælpe deres Savn, at gjøre noget for dem, som er syge og bedrøvede, og ikke lade Enkens og de Faderløses Raab om Hjælp stige op til Himmelen imod os, fordi vi har vist Ligegyldighed og Forsømmelse ved ikke at yde dem fornøden Hjælp.

Ved en af vore Konferencer for nogen Tid siden meddelte en af Biskopperne, hvorledes de unge Drenge, som var blevne ordinerede til Diakoner, foruden at varetage deres Pligter i Præstedømmet, havde besøgt alle Enkerne i Wardet, havde hentet Brænde hjem fra Bjergene, hugget det op i passende Længder og stablet det op i disse Enkers Brændeskure til deres Vinterbrug. Der var ingen lange Ansigter forbundet hermed, heller ikke Fremsigelse af lange Bønner, men alligevel var dette en religiøs Handling — disse Drenge var religiøse.

En anden højst vigtig Betingelse for et virkeligt religiøst Liv er

„at holde sig selv uplettet af Verden". At være religiøs betyder at være god, være ren, sanddru, ærlig, retskaffen og dydig, eller med andre Ord at være „uberørt af Verdens Synder". Selv set fra denne Side vil det vise sig, at det ikke er nødvendigt at have et helligt Udseende, denne Skinhellighedens Kappe, som saa ofte gaar for at være religiøs Begejstring eller Gudfrygtighed.

Med denne Forklaring af, hvad sand Religiøsitet bestaar i, hvorledes lyder det saa ikke at sige: „Jeg har ingen Anlæg for Religion", eller „jeg er ikke religiøs"? En ung Mand kunde lige saa godt sige: „Jeg er ikke ærlig"; eller en ung Pige sige: „Jeg er ikke dydig". Hvor afskyeligt! Ikke desto mindre er dette den sande Mening i hele dens nøgne Hæslighed.

Men saa vil nogen maaske sige: Hvorledes er det med Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Helligaand? Dersom sand Religiøsitet simpelthen betyder at være god, at leve et moralsk Liv og udføre kristne Barmhjertighedsgjerninger, hvorledes er det saa med disse Principper, som altid er blevne holdt frem for os som de første Principper i vor Religion? I hvilket Forhold staar de til dette virkelig religiøse Liv?

Som Svar paa dette Spørgsmaal maa vi forstaa, at disse er Evangeliets første og grundlæggende Principper, hvilke som et Hele udgjør, hvad Paulus kalder „en Guds Kraft til Frelse". Den praktiske Anvendelse af disse Principper er, hvad der sætter os i Stand til at være religiøse. Eller, med andre Ord, Evangeliet er Midlet, det religiøse Liv er Resultatet; eller, som Apostelen siger, Evangeliet er „Kraften", som Herren har lagt i vore Hænder, hvorved vi kan opnaa Frelse.

Et religiøst Liv er saaledes en direkte Følge af Adlydelsen af Evangeliet. Der er intet unaturligt i dette; det er ganske naturligt og selvindlysende. Tro inspirerer os til at handle, til at søge Guds Bistand, idet vi tror, at han er til og er deres Belønner, som søger ham. Omvendelse er ganske naturligt en Følge af Troen, thi Ingen vilde vove at henvende sig til Herren uden først at vende sig bort fra Synden. Daab er en Handling, som Gud har aabenbaret til os, og hvorved vi kan opnaa Tilgivelse for vore Synder og blive rensede for dem. Den Helligaand er beseglet paa os ved Haandspaalæggelse, for at vi kan modtage større Lys og af den blive ledede fremad paa Sandhedens og Retfærdighedens Vej. Vi vil saaledes lægge Mærke til, at disse Hovedprincipper giver os forøget Kraft til at gjøre Godt og leve et religiøst Liv.

Lad os derfor ikke foragte Evangeliet eller skamme os over det; thi det er i Sandhed en Guds Kraft, der vil gjøre os bedre og berede os til at modtage Frelse i hans Rige. Lad aldrig nogen iblandt os sige: „Jeg er ikke religiøs", eller „religiøst anlagt", thi saadanne Udtryk er Tegn paa Uvidenhed eller paa manglende Selvagtelse.

To store Brande i Norge.

Stjernens Læsere er forlængst bekjendte med Enkelthederne ved den store Ildebrand, som udbrød i den blomstrende norske Handels- og Skibsfartsby Bergen Lørdag Eftermiddag den 15. Januar ved 5-Tiden og nedbrændte Byens ældste og rigeste Forretningskvarter. Ilden, som opstod i Strandgaden, bredte sig paa Grund af den forrygende Snestorm med stor Fart fra den ene Bygning til den anden, og det store Forretningskvarter nedbrændte i Løbet af nogle faa Timer. Brandvæsenet, hvis Mandskab arbejdede med sandt Heltemod, stod næsten magtesløst overfor det mægtige Flammehav, og dets Virksomhed gik nærmest ud paa af al Kraft at begrændse Ilden. Gnisterne fra Branden førtes af den stærke Vind næsten ½ Mil fra Byen, og Beboerne i de truede Huse, der laa i Vindretningen, var allevegne paa deres Post for at forhindre de nedfaldende Ildgnister i at antænde og for at redde, hvad de kunde, hvis Husene skulde komme i Brand.

Kirkens Missionshus i Vaskerelvsgaten 1 var sammen med andre nærliggende Bygninger paa et vist Tidspunkt stærkt truet, men blev reddet ved, at Vinden vendte sig.

Ældste Andrew Dahlsrud, der præsiderer over Bergens Konference, skriver i et Brev til Missionspræsident Christiansen desangaaende følgende:

„Den frygtelige Ildebrand, som har hærget Bergen, udviklede sig fra en Ildebrand, som opkom i Strandgade sent Fredag Eftermiddag. Hele Forretningsstrøget er lagt i Aske, og henved 400 Huse er nedbrændte, saa der hersker stor Nød her i Bergen blandt de mange Tusinder, som Ildebranden direkte og indirekte rammer. Vi var nær Flammerne her i vort kjære Missionshus. To Gange blæste de over mod Huset, og jeg traf Forberedelser til at fjerne de vigtigste Ting i Kontorerne. Mange af Kirkens Medlemmer kom til Missionshuset, og jeg sagde til dem: Lad os bøje vore Knæ i Bøn til Herren og anraabe ham om naadig Beskyttelse. Vi gjorde dette, og Herren hørte vor Bøn; thi Vinden drejede sig, og vort Missionshus blev frelst; De kan tænke Dem, at vi er Herren inderlig taknemlige for hans i Sandhed naadefulde Beskyttelse.

Jeg gik strax efter Branden hen til Politimesteren og sagde, at vore Lokaler stod aabne for saa mange, som de kunde rumme, og vi bistaar de Brandlidte det bedste, vi kan. Vor Sagfører, Hr. Egidius, har sit Kontor hos mig. Jeg tænker, at vi vil faa mange Venner her med Tiden.

Branden har foraarsaget et samlet Ejendomstab af henved 100 Mill. Kroner, og 3000 Mennesker er blevne husvilde, men saa vel den norske Regjering som mange private Folk fra nær og fjærn gjør alt muligt for at komme de Brandlidte til Hjælp.

Tre af vore Søskende er ramt af Ildebranden, og vi gjør Alt, hvad vi kan, for dem."

Alle Kirkens Medlemmer nærer den dybeste Sympati for de mange Tusinde Brandlidte i Bergen.

— Den 21. Januar om Eftermiddagen ved 6-Tiden udbrød der under en orkanagtig Storm en Brand i Byen Molde paa Romsdalskysten, der ødelagde Størstedelen af den herligt beliggende, minderige Kystby. Branden opstod omtrent samtidig paa to forskjellige Steder. Det ene Sted, hvor Ilden havde antændt, var et Trælastlager. Medens Brandvæsenet var i Færd med at slukke Ilden her, opstod der Ild i to andre Trælastlagre, og den forplantede sig med rivende Hast til nærliggende Huse. Af Byens 2000 Indbyggere er omtrent Halvdelen husvilde. Regjeringen kom strax Byen til Hjælp.

En Udtalelse af Martin Luther.

„Jeg hører, at Du er udsat for Livets mange Storme, og at din Sjæl kastes hid og did af Bølgerne; men husk, at Kristi Kors er delt i Smaastykker, og at enhver har faaet sin lille Del af samme. Du skulde derfor ikke tænke, at din Lod er for haard, men modtage din Splint som en hellig Relikvi — ikke i et Bæger af Sølv og Guld, men hvad der er langt bedre, i et Hjerte af Guld, i et gudhengivent, ydmygt Hjerte.

Dødsfald.

Ældste Hans Jørgensen, født i Lille Kappendrup, Odense Amt, den 25. Septbr. 1845, døde i Pleasant Grove, Utah, den 19. Decbr. 1916. Flere bekjendte Ældster talte ved hans Begravelse fra Tabernaklet der den 22. Decbr.

Ældste Jørgensen blev Medlem af Kirken den 21. Januar 1863 i Danmark, hvor han virkede 4 Aar som Missionær, før han i 1868 emigrerede til Utah. Han udførte en Mission til Skandinavien i Aarene 1881—83, hvor han det meste af Tiden virkede som Oversætter for „Skandinaviens Stjerne". Hustru og 6 Børn efterlever ham.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)